RETTENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)
25. oktober 1993 *

I sag T-41/93,

B., tjenestemand i Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles, ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

sagsøger,

støttet af

Union syndicale-Bruxelles, service public européen, Bruxelles, ved advokaterne Gérard Collin og Thierry Demaseure, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

intervenient,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Ana Maria Alves Vieira, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Nicola Annecchino, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af en af Kommissionen truffet afgørelse om at afslå at godtgøre sagsøgerens tandlægeudgifter som følge af en sygdom af alvorlig karakter med 100%,

har

* Processprog: fransk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.P. Briët, og dommerne A. Saggio og C.W. Bellamy,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger samt parternes påstande

1 Sagsøgeren, der er tjenestemand i Kommissionen, lider af sukkersyge, som kræver insulinbehandling. Da hans sygdom af ansættelsesmyndigheden er blevet ligestillet med en alvorlig sygdom, får han godtgjort sine udgifter i anledning af sygdom med 100%, jf. artikel 72, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«).

2 Den 13. januar 1993 indgav sagsøgeren til afregningskontoret for De Europæiske Fællesskabers institutioners fælles sygesikringsordning et overslag over tandlægeudgifter i forbindelse med fire implantater og en protese omfattende fjorten tænder. Den 14. januar 1993 godkendte afregningskontoret det af sagsøgeren indgivne overslag, men kun for så vidt angår den omhandlede protese. Der blev ikke givet noget tilsagn om godtgørelse for så vidt angår de fire implantater. Hvad nærmere angår godtgørelsen af udgifterne i forbindelse med protesen traf afregningskontoret endvidere afgørelse om godtgørelse efter den sats på 80%, der er fastsat for godtgørelser for tandpleje og tandproteser i punkt VI i bilag I til ordningen vedrørende sygesikring for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »ordningen«).

3 Den 3. februar 1993 påklagede sagsøgeren i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, afregningskontorets afgørelse af 14. januar 1993. Sagsøgeren gjorde under henvisning til, at samtlige de pågældende tandlægeudgifter var en følge af hans »alvorlige sygdom«, jf. vedtægtens artikel 72, stk. 1, og punkt IV i bilag I til ordningen, gældende, at han i henhold til disse bestemmelser havde krav på en godtgørelse på 100%. Klagen blev ikke besvaret inden for den i vedtægtens artikel 90, stk. 2, omhandlede frist på fire måneder, således at den den 3. juni 1993 måtte anses for stiltiende afvist.

4 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 9. juni 1993 har sagsøgeren anlagt sag med påstand om annullation:

— af afgørelsen af 14. januar 1993 om at afslå fuldt ud at godtgøre sagsøgerens tandlægeudgifter i forbindelse med fire implantater og afgørelsen om ikke at anvende en godtgørelsessats på 100% på samtlige de i overslaget angivne tandlægeydelser

— om nødvendigt af den stiltiende afgørelse om at afvise den af sagsøgeren den 3. februar 1993 indbragte klage

idet sagsøgeren endvidere har nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

5 Efter begæring registreret på Rettens Justitskontor den 22. juni 1993 har Union syndicale-Bruxelles ved kendelse af 14. juli 1993 fået tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for sagsøgerens påstande.

6 Efter begæring fra sagsøgeren har formanden for Rettens Fjerde Afdeling truffet bestemmelse om, at ingen af de dokumenter, der vil blive offentliggjort, må indeholde en angivelse af sagsøgerens navn.

7 Den 16. juli 1993 fremsendte generaldirektøren for personale og administration en notits til sagsøgeren, hvori han oplyste, at sagsøgerens klage ville blive imødekommet. Notitsen lød således:

»Hvad angår spørgsmålet om godtgørelse i forbindelse med implantaterne skal jeg meddele, at jeg efter at være blevet gjort bekendt med forvaltningskomitéens udtalelse nr. 9/93 af 5. maj 1993 har besluttet, at De undtagelsesvis i medfør af punkt XV, stk. 2, i bilag I til ordningen vedrørende sygesikring for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber vil få tilkendt en godtgørelse. Denne afgørelse beror navnlig på, at implantaterne er uomgængeligt nødvendige, og at dette skyldes den pågældende alvorlige sygdom.

Hvad angår spørgsmålet om godtgørelse af de øvrige udgifter efter overslaget har jeg besluttet, at godtgørelsen vil ske med 100%, da disse udgifter ligeledes er forårsaget af den pågældende alvorlige sygdom.

De pågældende godtgørelser vil blive ydet efter en anmodning om godtgørelse, som De senere vil skulle indgive.«

8 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 30. juni 1993 har Kommissionen påstået sagen afvist, jf. procesreglementets artikel 114, og fremsat begæring om, at der træffes afgørelse herom, uden at behandlingen af sagens realitet indledes.

9 Sagsøgerens og intervenientens indlæg vedrørende afvisningspåstanden blev indleveret til Rettens Justitskontor den 6. september 1993.

10 Kommissionen har under retsforhandlingerne vedrørende afvisningspåstanden nærmere nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises, da den savner genstand.

— Der træffes afgørelse om sagens omkostninger i overensstemmelse med de herom gældende regler.

11 I sit indlæg vedrørende erstatningspåstanden har sagsøgeren nedlagt følgende påstand:

— Sagen udsættes, eller der fastsættes en frist for Kommissionen til at meddele, hvorvidt den vil betale renter af de pågældende beløb samt sagens omkostninger.

12 Intervenienten har nedlagt følgende påstand:

— Der træffes bestemmelse om, at sagen ikke skal afvises ved kendelse.

13 I henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 3, forhandles der mundtligt om en begæring som omhandlet, medmindre andet bestemmes. Retten finder i sagen, at denne foreligger tilstrækkeligt oplyst ved sagens akter, og at den mundtlige forhandling ikke bør indledes.

Spørgsmålet, om sagen savner genstand

Parternes argumenter

14 Kommissionen har gjort gældende, at da der ved afgørelsen af 16. juli 1993 er sket en imødekommelse af sagsøgerens krav, har sagsøgeren ikke længere nogen retlig interesse i at forfølge sagen, således at denne ikke længere har nogen genstand. Begrebsligt må der ved retlig interesse herved forstås, at den pågældende har en interesse i at gennemføre et søgsmål til prøvelse af den pågældende for vedkommende bebyrdende administrative afgørelse.

15 Sagsøgeren har heroverfor gjort gældende, at han på tidspunktet for sagens anlæg havde en personlig og bestående retlig interesse i at gennemføre søgsmålet, og at spørgsmålet om, hvorvidt en sag kan antages til realitetsbehandling, kun kan afgøres på grundlag af forholdene på tidspunktet for sagsanlægget. Endvidere er der ved afgørelsen af 16. juli 1993 kun sket en delvis imødekommelse af sagsøgerens krav, idet det i afgørelsen hedder, at »de pågældende godtgørelser vil blive ydet efter en anmodning om godtgørelse, som De senere vil skulle indgive«. Ansættelsesmyndigheden synes herved at udelukke en godtgørelse af tandlægeudgifterne med virkning fra det tidspunkt, hvor udgifterne er blevet afholdt. Hertil kommer, at Kommissionen hverken i afgørelsen eller i forbindelse med sin påstand om sagens afvisning har givet tilsagn om at ville dække de udgifter, som sagsøgeren har været nødsaget til at afholde. Sagsøgeren kan herefter kun frafalde sine påstande, såfremt Kommissionen giver ham tilsagn om at betale renter 8% p.a. fra tidspunktet for afholdelsen af tandlægeudgifterne og om at ville betale sagens omkostninger.

16 Intervenienten har støttet sagsøgerens påstande, herunder navnlig påstanden om, at der ikke ved kendelse træffes afgørelse om sagens afvisning.

Rettens bemærkninger

17 Det bemærkes, at fremgangsmåden med henblik på godtgørelse af udgifter til visse former for tandproteser og til tandregulering (punkt VI i bilag I til ordningen efter ordningen omfatter to led. I henhold til ordningens artikel 11, stk. 1, skal tjeneste-

manden først indgive en ansøgning om forhåndstilladelse til afregningskontoret med et overslag over de pågældende lægeudgifter. Gives forhåndstilladelsen, skal tjenestemanden herefter, jf. ordningens artikel 11, stk. 2, indgive en anmodning om godtgørelse af de afholdte udgifter, ledsaget af de originale bilag.

18 Retten finder i sagen, at det af sagsøgeren den 13. januar 1993 indgivne overslag var en ansøgning om forhåndstilladelse som omhandlet i ordningens artikel 11, stk. 1, og at den omtvistede afgørelse dermed var en stillingtagen til denne ansøgning. Afgørelsen af 16. juli 1993, hvorved der blev truffet bestemmelse om en godtgørelse på 100% af samtlige tandlægeudgifter efter overslaget den 13. januar 1993 uden undtagelse, trådte i stedet for den omtvistede afgørelse.

19 Det fremgår af Domstolens praksis, at når en afgørelse, der er genstand for et søgsmål, er blevet afløst af en ny afgørelse, der indebærer en fuldstændig imødekommelse af den pågældende sagsøgers krav, må sagens genstand anses for bortfaldet. Under sådanne omstændigheder er det ikke længere fornødent at træffe afgørelse om sagen (jf. f.eks. Rettens kendelse af 9.6.1992, sag T-81/91, Feltz mod Parlamentet, Sml. II, s. 1827, og Rettens dom af 18.9.1992, sag T-28/90, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2285).

20 Det savner grundlag for sagsøgeren at gøre gældende, at der ved afgørelsen af 16. juli 1993 kun er sket en delvis imødekommelse af hans krav, idet godtgørelsen først ville blive ydet efter indgivelsen af en anmodning herom. Det bemærkes herved, at en tjenestemand for at kunne opnå godtgørelse af udgifter til ydelser, som kræver tilladelse, i henhold til ordningens artikel 11, stk. 1, litra c), skal indgive en anmodning om godtgørelse efter først at have opnået den pågældende forhåndstilladelse. Det af sagsøgeren den 13. januar 1993 indgivne overslag var en ansøgning om forhåndstilladelse. Retsvirkningerne af afgørelsen af 16. juli 1993 var, at forhåndstilladelsen blev givet, hvorfor der for så vidt ved afgørelsen skete en fuldstændig imødekommelse af sagsøgerens krav.

21 Det bemærkes endvidere, at den omstændighed, at afgørelsen af 16. juli 1993 ikke indeholdt bestemmelse om betaling af renter til sagsøgeren, ikke kan bevirke, at der fortsat er en genstand for sagen, idet formålet med denne alene var at opnå en annullation af den omtvistede afgørelse, hvorimod der ikke har været spørgsmål om nogen erstatning for en skade, som Kommissionen angiveligt har forvoldt sagsøgeren ved at træffe den omtvistede afgørelse.

22 Det må herefter fastslås, at sagen, der blev anlagt, efter at mulighederne for at klage administrativt var udtømt, og før den afgørelse, hvorved sagsøgerens krav blev imødekommet, kunne antages til realitetsbehandling på tidspunktet for sagens anlæg, men at genstanden for tvisten efter afgørelsen af 16. juli 1993 er bortfaldet. Det er derfor ikke længere fornødent at træffe afgørelse om sagen.

Sagens omkostninger

23 Procesreglementets artikel 87, stk. 6, indeholder bestemmelse om, at er det ufornødent at træffe afgørelse om sagen, er Retten frit stillet i sin afgørelse om sagens omkostninger.

24 Det bemærkes, at sagsøgte først efter sagens anlæg og efter udløbet af fristen i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, gav sagsøgeren meddelelse om afgørelsen af 16. juli 1993, hvorved sagsøgerens klage blev imødekommet. Union syndicale fik endvidere tilladelse til at intervenere i sagen ved kendelse afsagt den 14. juli 1993 af formanden for Rettens Fjerde Afdeling, dvs. to dage før den afgørelse, hvorved sagsøgerens krav blev imødekommet.

25 Der må dog lægges vægt på, at sagsøgeren ikke frafaldt sine påstande, efter at der ved afgørelsen af 16. juli 1993 var sket en imødekommelse af hans krav. Under disse omstændigheder findes Kommissionen at burde betale samtlige sagens omkostninger, herunder intervenientens, undtagen sagsøgerens og intervenientens omkostninger fra og med den 16. juli 1993, som disse parter selv bør bære.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

1) Det er ufornødent at træffe afgørelse om sagen.

2) Kommissionen betaler samtlige sagens omkostninger, herunder intervenientens, undtagen sagsøgerens og intervenientens omkostninger fra og med den 16. juli 1993, som disse parter selv bærer.

Således bestemt i Luxembourg den 25. oktober 1993.

H. Jung

Justitssekretær

C.P. Briët

Afdelingsformand